

CAPITOLUL
|
Bla, bla, bla, bla, bla

OK, haideți să scăpăm de chestiile plictisitoare. Numele meu este Fiasco. Timmy Fiasco. Asta sunt eu:



Pe vremuri, numele meu de familie se scria Fiasque. Dar cineva l-a schimbat. Acum se scrie cum vedeți. V-aș ruga să mă scutiți de glumele pe seama cuvântului „fiasco”. Nu mă reprezintă

absolut deloc, ba chiar dimpotrivă. Sunt fondatorul, președintele și directorul executiv al agenției de detectivi particulari care-mi poartă numele: Fiasco. Fiasco SRL e cea mai bună agenție de detectivi din oraș, probabil din stat. Poate chiar din țară.

Această carte este istorisirea vieții mele de detectiv. Faptele relatate aici au fost verificate cu rigurozitate. Toate desenele sunt făcute de mine. Inițial, am încercat să-l pun pe partenerul meu de afaceri să se ocupe de ilustrații, dar nu i-au ieșit prea bine. Spre exemplu, așa m-a desenat pe mine:



M-am hotărât să public această autobiografie deoarece cunoștințele mele sunt indispensabile pentru cei care doresc să devină detectivi. Iată ce spun cronicile:

„Indispensabilă pentru cei care
doresc să devină detectivi.”

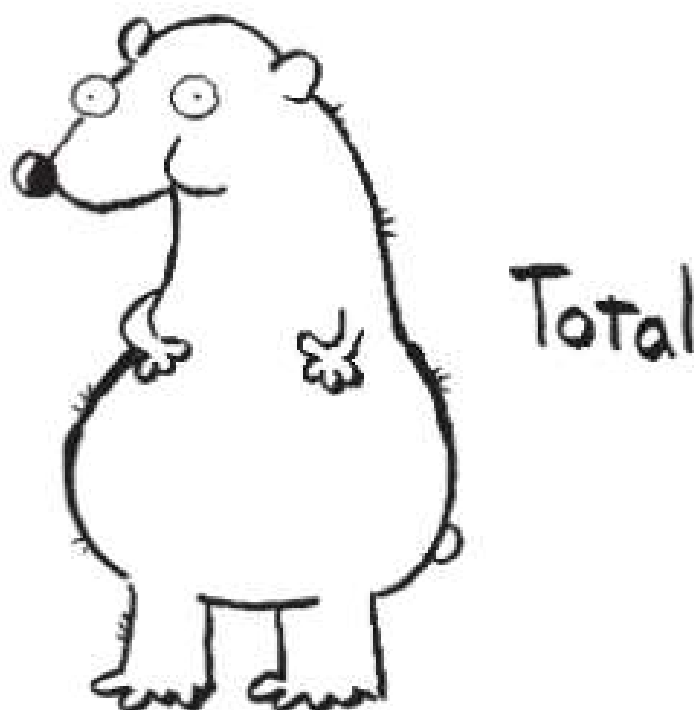
— Anonim

Dar succesul n-a venit peste noapte. Am avut de înfruntat obstacole. Cum ar fi:

1. mama;
2. școala;
3. prietenul meu cel mai bun, care-i un idiot;
4. ursul meu polar.

Sunt convins că aveți în minte aceeași întrebare la care se gândește toată lumea când vede această listă. De ce sunt prieten cu un idiot? O să vă explic mai târziu. Ah, și poate ar fi cazul să vă spun câte ceva despre ursul polar care cântărește șase sute de kilograme.

Îl cheamă Total.



Căsuța arctică al lui Total se topește. Așa că a plecat în căutare de hrană și a dat peste mâncarea pisicii mele. Acum e la o depărtare de cinci mii de kilometri de casă. Știu c-a mers cam mult pentru niște mâncare de pisici, dar noi îi cumpăram pisicii mâncare bună. Din păcate, pisica mea e acum în Raiul Pisicesc (sau poate în Iadul Pisicesc – n-a fost niciodată prea prietenoasă), dar am rămas cu ursul polar.

La început, Total a dat dovadă de o doză acceptabilă de sârguință și seriozitate, așa c-am fost

de acord să-l cooptez ca partener în agenția mea. Însă, după cum aveam să mă lămuresc mai târziu, sârguința și seriozitatea n-au fost decât un șiretlic. Tipic pentru un urs polar. Nu vreau să vorbesc despre asta. De asemenea, nu vreau să vorbesc nici despre schimbarea numelui agenției noastre, care apare astfel în Pagini Aurii:



Și acum vă las. Pentru că am telefon pe linia specială.



CAPITOLUL

2

Nu lăsa pe mâine dulciurile
pe care le poți mânca azi

La capătul firului e Gunnar. Coleg de clasă, vecin, acum victimă a unui furt. Se pare că i-au dispărut dulciurile primite de Halloween. Am multe cazuri de dispariție a dulciurilor. N-or să-mi aducă celebritatea, dar sunt plătite cu bani gheață. Așa că-mi trezesc partenerul și pornim la drum cu Fiascomobilul.



Ar trebui să vă explic care-i treaba cu Fiascomobilul. De fapt nu se numește așa. Se cheamă Segway – e o trotinetă electrică – și e a mamei. A câștigat-o la o tombolă. Și dacă vreau să-l folosesc trebuie să respect niște reguli.



Mi s-au părut neclare. Așa că am folosit-o. Până acum, n-a avut nicio obiecție. În mare, pentru că nu știe.

Asta ne aduce în atenție unul dintre principiile fundamentale ale Fiasco Total SRL, immortalizat în cerneală pe talpa pantofului meu stâng.



Singurul lucru care mă nemulțumește la Fi-
ascomobil este viteza. Dacă plec undeva împreună
cu Total, care merge pe jos, tot el ajunge primul. Și
asta n-ar fi așa de rău, dar mai trage și câte un pui
de somn între timp.



Așa că, odată ajuns acasă la Gunnar, n-am fost
deloc surprins să-l găsesc pe Total acolo, făcând
ce face el de obicei când ajunge înaintea mea la
o casă. Dar înainte să vă spun despre ce e vorba,
dați-mi voie să vă explic un lucru: în lumea detec-
tivilor particulari, prima impresie este crucială.
Clientul trebuie să vadă dintr-o singură privire că
detectivul pe care l-a angajat este: a) profesionist,
b) manierat și c) discret.

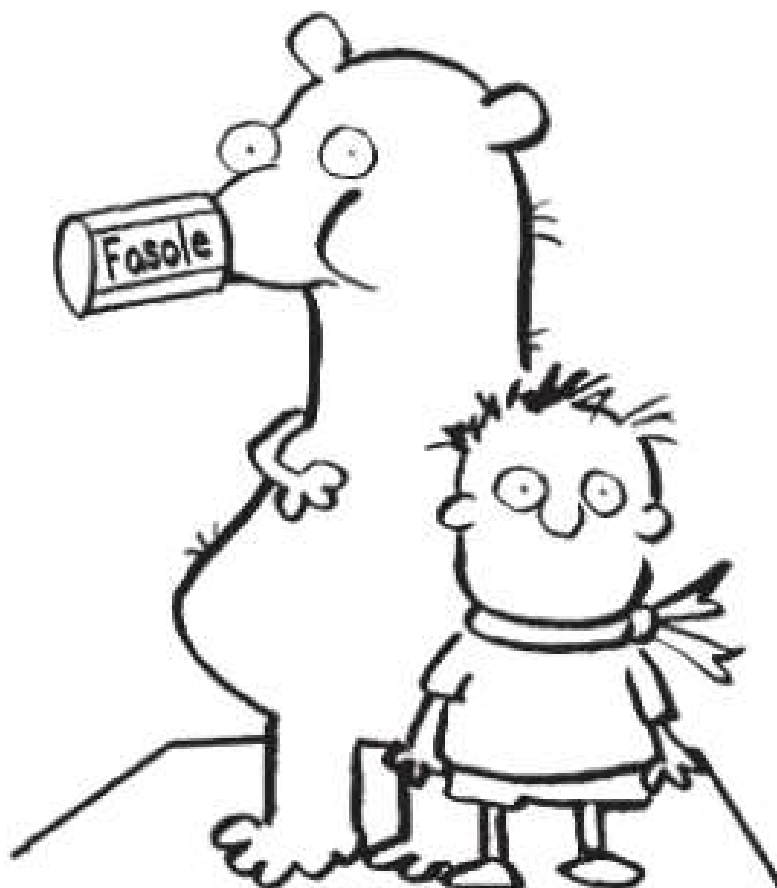
Această impresie este compromisă când detectivul apare pentru prima oară în fața clientului așa:

MOLF MOLF MOLF



L-am certat de atâtea ori pe Total în legătură cu obiceiul lui de-a mânca din tomberoanele clienților, încât acum am ajuns să cred că sabotează intenționat agenția. Din fericire pentru

mine, până să bat la ușa lui Gunnar, Total a dat gata tot ce era comestibil în tomberon și putea să stea alături de mine pe verandă.



Gunnar deschide ușa și ne conduce la locul crimei. Ne arată măsuța de lângă patul lui.

— Dovleacul meu de plastic plin cu dulciuri era chiar acolo, zice el, arătând cu degetul spre măsuță. Acum nu mai e.

Mă uit spre măsuță. Locul gol imi confirmă faptul că dovleacul a dispărut.



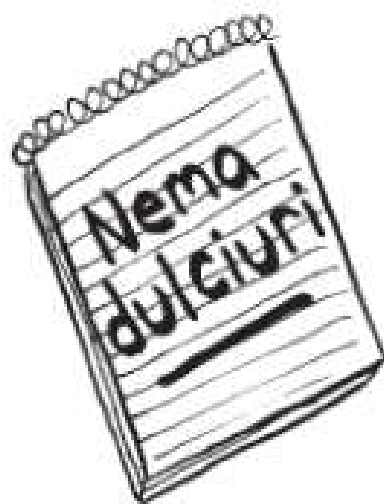
Începe să înșire dulciurile pe care le ținea în dovleac.

— Două Mars, un Twix, șapte Bounty, cinci Kit Kat, unsprezece Milka M-joy, cinci Snickers, un Lion și opt bomboane Sărut de ciocolată.

Gunnar se uită spre mine.

— Ai notat tot?

— Bineînțeles.



— Hai să începem cu lucrurile importante, îi spun eu clientului, mai exact, cu plata. Acceptăm cash, cecuri și cărți de credit.

De fapt, nu acceptăm cărți de credit, dar spun asta pentru că sună profesionist.

— Cât o să mă coste? întreabă clientul.

— Patru dolari pe zi, plus cheltuielile.

— Ce cheltuieli? întreabă Gunnar.

— Copane de pui pentru barosan, spun eu, arătând spre Total, care mormăie, părând destul de fioros - până cade ca un mototol peste biroul lui Gunnar și-l face praf.



Paguba o acoperim din copanele lui, evident. Îi explic lui Gunnar că mă aștept la o investigație de șase săptămâni. O grămadă de martori. Poate niște călătorii cu avionul.

— Nu e nevoie să mă conduci, îi spun eu.

Mergând pe hol, trec pe lângă camera fratelui său, Gabe, care stă pe pat, printre ambalaje de dulciuri. Are fața murdară de ciocolată, iar pe jos e un dovleac de plastic gol.



Mereu cu ochii în patru după indicii, îmi notez în carnețelul meu de detectiv un detaliu important.

